

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple embracing in a garden. The man is wearing a dark suit and tie, and the woman is wearing a dark, sleeveless dress. They are standing in front of a stone fountain and a building with a tiled roof. The background is filled with lush greenery and flowers.

Natalie Andersonová
Středomořská
růže

NATALIE ANDERSONOVÁ

STŘEDOMOŘSKÁ RŮŽE

PŘEKLAD

PETRA JELÍNKOVÁ

Milá čtenářko,

jak ten čas letí! Není to tak dávno, co jsme vstoupili do roku 2020 a najednou už máme skoro polovinu za sebou. Věřím, že i v tomto měsíci letního slunovratu si najdete čas na mé nové knížky.

V edici Sladký život a Sladký život Duo mám pro Vás šest nových příběhů: Za Diegův Odčiněný hřích může Liliana, která byla v minulém (květnovém) dílu unesená a které se možná podaří svého únosce napravit. Závěrečný díl minisérie Král pouště s názvem Uvězněná v paláci konečně přinese rozuzlení a dozvíte se, kdo vlastně bude Chálii vládnout. Gracie je jako Středomořská růže, stejně tak sladce voňavá, ale právě tak pichlavá. Jak se má Ruby rozhodnout Mezi Římem a Londýnem, když její srdce patří do obou měst? Podaří se Cat a Zaneovi otevřít svou Tajnou komnatu? A vypořádá se Nezkrotná zrzka Imogen s manželstvím, o které vůbec nestála?

Doufám, že se Vám příběhy budou líbit a červnové večery Vám s nimi rychle utečou.

Víte, jaká je pravá láska? Přece ta, v níž máme větší radost z toho druhého než ze sebe (Mahátma Gándhí).

S láskou,

Váš Harlequin

Natalie Andersonová

STŘEDOMOŘSKÁ RŮŽE

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

Awakening His Innocent Cinderella

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2018

Překlad:

Petra Jelínková

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2018 by Natalie Anderson

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.

02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-5068-9 (EPUB)

ISBN 978-83-276-5069-6 (MOBI)

ISBN 978-83-276-5070-2 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Gracie Jamesová si zastrčila pramen vlasů za ucho, napsala na diskrétní klávesnici poslední tři číslice a napjatě počkala. Ozvalo se elektrické pípnutí a těžká kovaná brána se hladce otevřela. Vjela i s bicyklem dovnitř a opřela ho o nejbližší vysoký strom, které lemovaly dlouhou příjezdovou cestu. Zbytek cesty šla pěšky a užívala si příležitosti vidět jedno z nejluxusnějších sídel u jezera Como a zároveň se trochu zchladit z jízdy. Pozemky byly okouzlující, ale Gracie přesto zalapala po dechu, když se před ní vynořila budova.

Ach... ano.

Gracie poslední čtyři měsíce bydlela v nádherné italské vesničce Bellezzo a myslela si, že už si na ohromující italskou architekturu zvykla. Tolik se pletla. Vila Rosetta představovala symetrické mistrovské dílo z osmnáctého století. Dokonale řešené oblouky, tři podlaží postavené z barevného kamene s obrovskými, světlými okny, a dokonalou věžičkou nahoře. Díky zlatavé záři zapadajícího slunce to celé vypadalo ještě luxusněji a kouzelněji.

„Úchvatné,“ zašeptala a přišla ke kraji mramorového patia, aby si ho lépe prohlédla. „Úchvatné, úchvatné, úchvatné.“

Vila dlouho sloužila jako exkluzivní prázdninový

dům pro bohaté rodiny, které během italského léta zatouží po soukromí a luxusu, ale poslední měsíc byla zavřená. Nový majitel se zřejmě pustil do přestavby a rozčílil místní tým, že uzavřel přístup a odmítl dodavatele z města.

Nikdo v Bellezzu nevěděl, co majitel plánuje, až práci dokončí. Gracie ale zaslechla řeči, že už vilu pronajímat nebude, což dělalo vesničanům starosti – kupní síla návštěvníků znamenala pro komunitu hodně. Proslýchalo se, že nový majitel Rafael Vitale, miliardář, makléř a bezstarostný playboy, tam plánuje pořádát orgie. Gracie se té směšné představě v duchu uchechtla – třebaže vila určitě poskytuje dostatečné soukromí, aby tam k něčemu takovému mohlo docházet.

Ne, že by o takových věcech něco věděla. Nezdálo se jí však správné, aby si krásu vily užíval jediný člověk. Ona by si připadala jako oříšek v krabici od bot, kdyby tu měla žít sama. Tak ano, prosím, přiveďte nymfy a satyry.

Podívala se na úzkou soukromou pláž u vily a úzký skrytý kanál, ve kterém kotvila řádka lodí. Otočila se k zahradám – to byl důvod její návštěvy. Na první terase byl bazén a spa a pečlivě posekané trávníky spolu s řádkou slunečních lehátek. Azurová voda ji lákala – nikdo se nikdy nedozví, pokud se tu tajně vykoupe. Mrkla na hodinky a zdráhavě prošla kolem bazénu k bujnému trávníku.

Za pečlivě upravenými okraji terasy se skrývala slavná růžová zahrada – tucty nádherných růží zasazených v naoko nedbalých skupinkách. Vzduchem se nesla romantická, lákavá a neskutečně nádherná vůně. Nebylo divu, že ji její postarší soused Alex Peterson tak prosil, aby se na ně šla podívat.

Gracie potkala vdovce už o svém prvním dni v Bellezzu. Bydlel v přízemí malého činžáku, kde si sama pronajímala byt. Zastavila se u růží, které

rostly v malém květináči u branky. Začali si spolu podívat – anglicky – což jí udělalo nesmírnou radost vzhledem k její ohavné italštině.

Stejně jako ona byl Alex náplava. Oženil se s Italkou a padesát let s ní žil u jezera, dokud před jedenácti měsíci nezemřela. Jeho syn žil v Miláně a dcera s vnoučaty v Londýně. Alex se teď staral o hybridní růže a chtěl vytvořit krásně vonící, plnokvětý druh.

Gracie si zvykla nosit mu během obědové pauzy pečivo z kavárny, kde pracovala – byl to bar Pasticceria Zullo. Uprostřed léta Alexe zchvátila chřipka, což nebylo spravedlivé, a Gracie se o něj kvůli jeho pokročilému věku dost bála. Alex však odmítal vzdát se květin, o které poslední desetiletí pečoval.

Vila se sice prodala, ale Alex se za růžovou zahradu cítil pořád zodpovědný. Gracii to nepřekvapilo, když ji teď viděla v plném květu. Alex do ní vložil ne-skutečné množství práce a chtěl, aby květiny byly pro nového majitele co nejdokonalejší. Chtěl za každou cenu zabránit tomu, aby růže uschly. V tomto období bylo v Itálii dokonce i v noci příliš horko.

Gracie si znovu strčila za ucho pramen vlasů, rozmotala hadici a pět minut jí trvalo, než zjistila, jak ji upevnit na kohoutek. Rozhodně neměla na zahradničení přirozený talent. Konečně se jí to povedlo. Pak zavolala kamarádovi, protože akce už teď trvala déle, než plánovali.

„Alexi, to jsem já, Gracie. Jsem ve vile. Růže jsou nádherné. Zaliju je a vrátím se, jo?“

„*Jak vypadají?*“

„*Překrásně. Vyfotím ti je.*“

„*S focením neztrácej čas, hlavně se vrať zpátky do vesnice.*“

Gracie se jeho rozkazovačností usmála. „Nenechám tě samotného déle, než bude nutné. Není ti dobře.“

„Nejsem tu sám. Před deseti minutami přijela Sofie s deseti litry minestrone a neodjede, dokud to všechno nesním. Nevím, proč pořád otravuje. Zás tak nemocný nejsem.“

Sofie byla sestřenicí Francesky, Graciiny šéfové v pekárně, a byla skvělá.

„Schovej tu polívku mezi růže,“ zasmála se.

Kručení v břiše jí připomnělo, že co tahle akce začala, tak vůbec nejedla. Pár litrů Sophiiny minestrone jí znělo báječně.

„Zbláznila ses?“ zamumlal Alex.

Gracie se zase zasmála. *„Já pořád...“*

„Jed' do vesnice,“ přerušil ji. *„Užij si festival. Je to tvůj první. Ohňostroje docela ujdou.“*

Gracie zaváhala. Ráda by jela na festival, zvlášť po celém dni stráveném pečením pro stánek jejich pekárny, a Francesca trvala na tom, že na noční směnu za odměnu chodit nemusí. Gracie si ale uvědomovala, jak je to hrozné, když je někdo sám – zvlášť, když je nemocný.

„Jsi si jistý?“

„Jasně, že jsem si jistý.“ Povzdychl si. *„Sofie se u mě už zabydlela. Tý se nezabavím tak rok.“*

„No, tak já se za tebou přijdu podívat ráno.“

„Ne moc brzo,“ varoval ji mrzutě. *„Vstáváš o dost dřív než já.“*

Gracie zamrkala. To jsou nevýhody toho, že dělá ranní a večerní směny v pekárně, ale tvrdou práci si zasloužila respekt a oporu, které jí za to stály, a byla šťastnější než kdy jindy.

„Tak já za tebou zajdu po první směně.“

„Těším se a díky, Gracie.“

„Potěšení je na mé straně, Alexi.“

Rychle vyfotila růže, aby mu měla co ukázat. Ve vesnici se staví do pekárny pro něco na zub. Dneska se v Bellezzu konal každoroční festival – pouštění

luceren po jezeře, hudba a tanec. Ohňostroje, jídlo, rodiny. Zábava. Všechny ty věci, které nikdy dřív nezažila.

Bude tu samozřejmě i spousta turistů, ale Gracie se už mezi ně nepočítala. Byla místní, měla domov a tak to i zůstane. Po dětství plném vzestupů a pádů konečně našla rovnováhu. A možná tu nemá rodinu, ale má přítele, který ji potřebuje. To se jí líbilo.

Konečně nainstalovala hadici. Síla vody ji zastihla nepřipravenou. Se smíchem chytla hadici pevněji a dala každému růžovému keři pořádně napít.

A pak jí najednou zezadu dopadla na rameno ruka – tvrdá a těžká a tak nečekaná, že zaječela, otočila se a nastavila hadici před sebe jako kulomet. Skrz proudící vodu viděla jen mohutnou svalnatou postavu a zamířila o něco přesněji.

„Co to děláte?“ zaječela na něj.

„Co vy to děláte?“ křikl zpátky – taky anglicky, ale s americkým přízvukem.

Vytrhl jí hadici, a jak ji obrátil, zasáhl ji břicha ledovým proudem. Rychle hodil hadici na zem, kde z ní voda nevinně vytékala na trávník. Gracie lapala po dechu a měřila si pohledem útočníka.

Byl úchvatný. Mokrý. Naštvaný. Promočený až na kost a večerní smoking měl úplně zničený. *Smoking*. Její ohromený mozek se pokusil provést nějaké výpočty.

„Na co máte ten vodní kanón?“ Otřel si tvář a začal si stírat vodu z promočeného obleku. Gracie se bezmyšlenkovitě natáhla a začala mu s tím pomáhat. Chvilí mu zběsile jezdila dlaněmi po obleku, než jí došlo, že on už se o to samé nesnaží. Stál naprosto nehnutě. Ona také strnula a chvíli tak stála, dokud neochotně zvedla zrak vzhůru. Setkala se s třpytivýma očima tak hnědýma, že byly téměř černé, a lemovanýma nespravedlivě dlouhými řasami. Samozřejmě,

že má takové řasy. I celý jeho zbytek vypadal perfektně. Co třeba ty jeho lícní kosti? Mohli byste o ně krájet steaky, jak je měl vysoké a ostré a... *proboha...*

„Promiňte.“ Schovala si ruce za zády a další ledovou sprchu z hadice by teď ocenila, protože ji zalilo takové horko, že doslova cítila, jak z ní stoupá pára. Hleděla na mužskou dokonalost, která se tyčila několik centimetrů nad ní. Věděla, kdo to je. Francesca jí ukazovala fotky v místních novinách, když mluvila o prodeji vily. Gracie nerozuměla z textu ani slovo, ale stačil pohled na ty nezapomenutelné lícní kosti a měla jasno.

Rafael Vitale.

Miliardář, který tu chce pořádat orgie, osobně.

„Neměl jste tu být,“ řekla rozechvěle.

„To jsem měl říct já. Zase.“ Chladně a s hraným nezájmem si ji prohlížel. „Tohle je můj dům. Vy jste se sem vetřela.“

„Moc mě to mrzí.“ Nasadila úsměv a doufala, že jí to odpustí. „Nečekala jsem, že budete doma.“

„Očividně ne.“ Rafael jí úsměv neoplatil. Očividně tomuhle humoru ještě nepřišel na chuť.

Gracie umírala studem a... byla *ohromená*.

Rafael Vitale byl víc než každý, koho kdy potkala – vyšší, hezčí, lépe oblečený, tedy až na to, že...

„Jste dost mokrý. Omlouvám se.“ Podívala se na promočený oblek, který mu schlíple visel na svalnaté postavě, a zase se jí chtělo umřít. „Bude to... v pořádku?“

„Ne,“ odvětil chladně a svlékl si mokré sako.

Gracie na něj paralyzovaně zírala. Košili měl přilepenou ke kůži. *Přilepenou*. Viděla jeho vyrýsované svaly – kterých tam měl vážně hodně. Sexy, tvrdé svaly. On byl neskutečný. Byl neskutečně nádherný, ale šel z něho takový strach, že se Gracie slabě zasmála. Muž jí věnoval další lhostejný pohled.

Zakryla si ústa rukou. Vážně na něj musí přestat zírat. Jenže to nešlo. Takhle tedy vypadá okamžitá přitažlivost? Vášně na první pohled? V duchu nad svou rozpálenou reakcí vzrušeně kvílela. Není divu, že z něj všechny ženy tak šílí. On si určitě vybírá jen ty nejlepší.

A o Gracii si očividně myslí, že je úplně pitomá. Ale na druhou stranu musí být na takové reakce zvyklý, což znamená, že se Gracie chová ještě pitoměji než ostatní. Zatraceně, musí se vzpamatovat!

Rychle od něj couvla, ale uklouzla na mokré trávě. Kolena se pod ní podlomila a ona prudce dopadla na zem.

Muž jí vrazil silnou ruku pod loket a bez zjevného úsilí ji vytáhl na nohy. Jenže ona v těch svých pitomých mokrých sandálech uklouzla znovu. Slyšela tlumenou nadávku a pak už jen věděla, jak si k sobě Rafael přitiskl jako k pevnému sloupu. Držel ji kolem pasu a byl příliš blízko. Ty svaly byly ještě pevnější, než vypadaly. A víc sexy.

Celá rudá ponížením se na něj Gracie radši ani nepodívala. Matně si uvědomovala, že ji to koleno hrozně bolí, ale jeho blízkost jí poskytovala tu nejlepší anestézii. Do nosu jí pronikla jeho dřevitá vůně, kterou by měli stáčet do lahví a používat jako anestetikum v nemocnicích.

Další prudká nadávka ji přiměla zamrkat.

„Jste v pořádku?“ vyštěkl.

Nejspíš si myslí, že je jednoduchá a naprosto k ničemu. Gracie přenesla váhu na nohu a zamrkala. O vteřinu později vylétla do vzduchu a skončila mu v náručí. Paže měl podle všech předpokladů mimořádně silné. A hrud' měl jako skálu. Kontakt ji naštětí přivedl zpátky k rozumu.

„Položte mě,“ řekla strnule.

„Abyste zase spadla a zlomila si vaz?“ zavrčel

a vyrazil ke své nádherné vile. „Děláte škodu a nejen sama sobě. Čím dřív vypadnete z mého pozemku, tím lépe.“

„To mě ponesete až k bráně?“

Sílu by na to asi měl. Cítila, jak se mu pod studenou a mokrou látkou vlní svaly. Ten chlap je *korba*. Také na něj očividně neudělala žádný dojem. Rychle potlačila zachvění. Jemu určitě padají ženy do náručí v jednom kuse. Jenže když ji neúnavně nesl po dokonale zastřiženém trávníku směrem k mimořádně krásné budově, neudržela v sobě další zachichotání.

„Jste hysterická?“

V jeho otázce zaslechla nezaměnitelný podtón hrůzy.

„Ne.“ Zhluboka se nadechla, aby se uklidnila. „Je mi trapně. Smíchem uvolňuju nervozitu. Promiňte.“ Vzhlédla, aby mu viděla do tváře a odvážíla se dalšího úsměvu. „Je to lepší, než kdybych brečela, ne?“

„No to je fakt,“ odpověděl ponuře. „Nebesa nedopustí, abych odsud někdy musel odnášet ubrečenou.“

Vyšel po širokých schodech do otevřených dveří vedoucích do nádherné vstupní haly.

„Jsem Rafael Vitale.“

„To mi došlo.“

„A vy jste?“

A tak se ocitla uvnitř a interiér domu ji naprosto ohromil. Jenže Rafael se nezastavil, aby si to tam mohla lépe prohlédnout, ale zamířil rovnou do dlouhé chodby vedoucí do kuchyně. Bez okolků ji posadil na velký stůl. Gracie fascinovaně zírala na naleštěné kuchyňské potřeby.

„No páni,“ zamumlala. „To je umění.“ A to byla slabá slova.

Rafael se po kuchyni lhostejně rozhlédl a s věcným výrazem se obrátil zpátky k ní.

„Bolí to?“

„Co?“ Aha. Její koleno. „Myslíte moje koleno.“

Nadechla se a snažila se dívat kamkoliv jinam než na něj. Jenže on byl tak blízko a vypadal tak dobře, že k sobě neustále přitahoval její pozornost jako magnet.

„To mi pomáháte,“ odvětil suše. „Led vám z toho vytáhne modřiny.“ Obešel stůl k velké lednici a zmáčkl pár tlačítek.

„Protože fialové koleno jsem si vždycky přála,“ zamumlala. Rafael se mlčky vrátil s ledem ve sklenici a čistou utěrkou.

„Máte krásnou lednici. Celé to tu máte krásné,“ žblebtla. „Ta kuchyň je větší než celá naše pekárna. Tady byste uvařil pro celou armádu. Teda, sám byste armádu potřeboval, na všechny tyhle kuchyňské přístroje.“

Ani na to Rafael neodpověděl, jen opatrně uvázal led do utěrky. Zachvěla se, když se k ní s balíčkem přiblížil, ale zároveň hořela ponížením. A uvědoměním si jeho blízkosti. A dalším ponížením.

Upřela zrak do vlastního klína, když se před ní sklonil.

„Neměl jste tu být.“ Mrkla a zoufale se snažila ignorovat, jak se jí prsty otřel o kůži, vyhrnul sukni a odhalil zhmožděné koleno špinavé od trávy. „Vila měla být prázdná až do zítřka. To jsem slyšela.“

„To pořád mluvíte, i když jste nervózní?“ Přitiskl jí led ke kolenu.

„Nebývá to zvykem,“ zamumlala. Obvykle mlčela. Dávno se naučila, že pokud moc mluví, může jí uklouznout i nějaké tajemství, a to byl zvyk, kterého se těžko zbavovala. Nechtěla lidem vykládat o svém dětství, pokud vyložene nemusela. Lidé z toho bývali nervózní.

„Víte, ono to není tak zlé. Klidně už s tím ledem přestaňte,“ vyjekla. „Jsem v pořádku.“

Ignoroval ji a ještě víc jí na koleno zatlačil.

„Tak. Pevně si to přidržte.“

Gracie zděšeně pleskla dlaní na místo, aby balíček s ledem nespadl, a praštila Rafaela do ruky, protože nestačil rychle uhnout.

„Promiňte,“ zamumlala a zase vnitřně umřela. Kdyby byla kočka, vyčerpala by už všechny životy.

Stáhla si z vlasů mokrou stuhu a snažila se ignorovat fakt, že Rafael Vitale si rozepíná promočenou košili. Následujících a nekonečných deset vteřin na sobě řečenou košili neměl. Gracii vyschlo v ústech a zažila menší mozkovou příhodu. Rafael měl bronzový hrudník a svaly, přesně jak čekala, dokonale vyrýsované. Navíc se mu od pasu do na míru ušitých kalhot táhl proužek jemných chloupků. On byl oficiálně živoucí anděl. Když se odvrátil, Gracie si pytlík s ledem místo kolena rychle přitiskla na tvář a hledala v paměti všechno, co jí o něm Francesca řekla.

Rafael Vitale vydělal miliardy na přesně takových finančních transakcích, kterým Gracie ani v nejmenším nechtěla rozumět, a vybudoval si impérium s nemovitostmi. To byla další věc, kterým nerozuměla. Ona si přála mít jediný domov – to by ji učinilo šťastnější než cokoliv jiného.

Pokud se dalo věřit Francesciným oblíbeným webovkám, ten muž randil zásadně s modelkami a aristokratkami – tedy aristokratkami, které byly zároveň i modelky. Postel mu zahřívala nekonečná zásoba dobře situovaných žen. Když ho Gracie viděla naživo, tak naprosto chápala, proč tomu tak je.

Přitiskla k sobě nohy, aby rychle zahнала horko a tepání, které se probudilo v jejích útrobách. Čím dříve odsud vypadne, tím lépe. Nepotřebuje slintat nad mužem, který je tak strašně mimo její ligu a který by se na ni za normálních okolností ani nepodíval.

Jenže Gracie slintala i z té jeho kuchyně – tady by dokázala hotová kouzla.

„Proč jste to fotila?“

Vylekaně se na něj podívala a všimla si jisté odtažitosti, když čekal na její odpověď. Ona ale růže vyfotila ještě před tím, než je zalila, takže jak dlouho přesně ji tam šmíroval?

„Chtěla jsem mu ukázat, že jsou v pořádku.“

„Co jste komu chtěla ukázat, že je v pořádku?“ Přistoupil blíž.

Gracie se zaměřila radši na mramorovou pracovní desku na druhé straně kuchyně a myslela na něco velmi, velmi studeného. Vykoktala ze sebe: „Alexovi. Ty růže.“

„Kdo je Alex?“

„Vy to nevíte?“

„Předpokládám, že je to domovník? Dneska jsem ve vile poprvé,“ řekl krátce a nespustil ohnivé oči z její tváře.

Domovník? Ten člověk na tomhle panství pracoval posledních čtyřicet let!

„Vy jste tu nikdy dřív nebyl?“ Zmateně nakrčila nos. „Vy jste to koupil, aniž byste to předem viděl, a už jste to začal i opravovat?“

Neodpověděl a to ji utvrdilo, že má pravdu.

„No páni,“ zamumlala.

„Takže šlo vážně jenom o růže?“

„Samozřejmě, že šlo o růže. Co jiného bych tu pohledávala?“

Neodpověděl. Gracie se na něj podezíravě podívala.

„Myslíte, že jsem sem šla s nadějí, že... že co? Že vás potkám?“ Ten chlap je tak neuvěřitelně arogantní!

Přejela pohledem z jeho hrudi k jeho očím a řekla si, že mu to vlastně nemůže mít za zlé. Ale stejně.